

Wat zijn dit voor vragen?

DE KEUZEN VAN HADEWYCH MINIS

Hadewych Minis (41) doet alles. Toneel, musical, internationaal gelauwerde films en nu een **onewomanshow** op De Parade. Én ze is de stem van de Kruidvatreclames. ‘Sinds ik dat doe, blijft hun omzet groeien.’

Door **Hein Janssen** Foto **Frank Ruiter**

Niks te min

Kruidvat of Etos? 'Kruidvat! Ik spreek die reclames elke week in en doe dat al negen jaar met veel lol. Ik vind het geen enkel probleem om de stem van dat bedrijf te zijn. Het geeft mij de vrijheid om desnoods een half jaar vrijaf te nemen om te schrijven of mijn show voor te bereiden. Op internet lees ik welens over irritaties over dit soort reclames, en die van Kruidvat worden het vaakst van allemaal uitgezonden, dus daarmee zal die irritatie te maken hebben. Maar het raakt me niet. Als er straks kritiek zou zijn op mijn show, zou dat veel harder aankomen. Het is trouwens bewezen dat sinds ik de Kruidvatstem ben, de omzet blijft groeien. Het gaat daar als een trein.'

De Parade of Theater Carré? 'Op De Parade is voor mij alles begonnen, toen ik daar zeven jaar geleden mijn eerste muzikale soloprogramma mocht maken. Dat was voor mij een omslagpunt: ik was net weg bij Toneelgroep Amsterdam en was mijn eigen weg ingeslagen. De Parade was het startpunt en daarna is het gaan stromen.'

En nu sta ik er weer met *Minis Plus*, mijn eerste echte onewomanshow, die ik daar kan uitproberen. Vanaf eind september wordt dat een avondvullend programma dat door het hele land gaat spelen en het zou indertijd geweldige zijn als dat allemaal tot wasdom zou komen in Carré. Maar ja, dat wil elke artiest wel. In Amsterdam sta ik in De Kleine Komedie en dat theater is mij ook zeer lief.'

Minis Plus: vrijblijvend entertainment of personality show?

'Wat mij betreft zo persoonlijk mogelijk, maar wel vanuit de kracht van de muziek. Mijn muzikant Jan en ik klappen, stampen en slaan ritmisch met stokken, wij houden van oerklanken. Ik ben iemand van uitersten: moeder

en artiest, heel zeker en heel onzeker, krachtig en kwetsbaar, mannelijk en vrouwelijk. Ik ben op flamenco-les gegaan omdat het mannelijke en vrouwelijke daarin worden gecombineerd.'

Die flamenco gebruik ik nu in mijn show als ik die #MeToo-speech van Oprah Winfrey laat horen, die ze uitsprak tijdens de uitreiking van The Golden Globes. Die liet mij niet meer los en een half jaar geleden al ben ik begonnen daar een choreografie op te maken. Ik dans op het ritme van haar woorden. Ze heeft zo'n mooie, diepe, krachtige stem, het is niet een contrabas, die resonance helemaal in je lichaam! Haar stem is eigenlijk een muziekinstrument.'

'Ik zie er misschien wel uit of ik nergens moeite mee heb, en juist daarom was ik op chool nogal afstandelijk'

In dienst bij een theatergroep of vrij als een zpp-voetje? 'Ik ben bij Toneelgroep Amsterdam weggegaan omdat het voor mij belangrijk was mijn eigen pad te volgen. Als actrice ben je toch vooral een uitvoerder van wat de producent of regisseur bepaalt. Dat kan soms gestutstellend heerlijk zijn, maar ik wil zelf dingen ontdekken en maken. Omdat dat voor mij het hoogst haalbare is, als mens en als artiest: het ontwikkelen, het door groeien. Overigens blijkt dat in de praktijk lang niet altijd de hemel te zijn, maar voor 80 procent ook gruwelijk. Acteur bij een gezelschap zijn is ook een sociaal beroep. Nu zat ik alleen in een lokaal te schrijven. Het was leerzaam maar ook confronterend. Soms vraag ik me

af waarom ik dit allemaal wil. Maar uiteindelijk geeft het een enorme bevrediging, omdat je jezelf verbetert. Overigens heb ik nog steeds contact met Ivo van Hove. We volgen elkaar op de voet en we gaan zeker ook nog eens samenwerken. Hij begreep mijn ambitie om zelf dingen te creëren. Hij was ook de eerste die mij feliciteerde: toen ik goede recensies kreeg voor de musical *Hij gelooft in mij*, waarin ik Rachel Hazes speelde. Dat heeft mij erg ontroefd.'

Ivo van Hove, je regisseur bij Toneelgroep Amsterdam, of Johan Simons, je regisseur bij ZT Hollandia?

'Ik ga niet kiezen, ze zijn allebei ongeloflijk belangrijk voor mij geweest. Bij Johan ben ik echt begonnen, destijds bij ZT Hollandia, en na zes jaar ging ik door naar Ivo en Toneelgroep Amsterdam. Bij Johan had ik het gevoel dat ik zelf alles had verzonnen in de voorstelling. Hij betrok iedereen bij het maakproces, als een familie die rond de tafel zit. Ivo zijn scenograaf Jan Versweyveld hebben van meet af aan een uitgewerkt plan. Ivo heeft me geleerd dat je alles kunt wat je maar wilt, hij geeft je vertrouwen. Bijvoorbeeld om in scènes uit een *huv* welk ineens op 2 meter afstand in tl-lichtvlak voor het publiek te spelen, in plaats van ver weg op een veilig podium.'

Wende Sniijders of Ellen ten Damme?

'Jeetje zeg, dat is een moeilijke, ik vind ze allebei ontzettend goed en ze blijven ook maar groeien. Concurrenten? Welnee, we doen alle drie echt iets anders. Wende durft wel meer haar diepste angsten, haar zoektocht te laten zien, Ellen is de Nederlandse Nina Hagen slash Marlene Dietrich. Als je bij een show van Ellen zit, waan je je in de Moulin Rouge in Parijs of in een Parijse nachtclub. Ellen is magistraal in entertainment op een chique manier, Wende gunt ons een

blik in haar diepste zielerorselen. Alleen hebben ze ook nog iets meisjesachtigs, ze zijn al grande dames maar je ziet ze als het ware als meisjes van 6 voor de spiegel staan.'

Rockbabe of bakfietsmoeder?

'Ik kan een goede moeder zijn juist omdat ik mijn carrière heb, en ik ben een betere actrice en zangeres sinds ik moeder ben. Ik zit erg in mijn hoofd en merk dat het moederschap me daarvan losmaakt, ik durf meer op mijn impulsen te vertrouwen in plaats van overal drie maanden over na te denken en allerlei angsten te doorstaan.'

Ter voorbereiding op *Minis Plus* heb ik een half jaar lang elke dag tot drie uur in een lokaal zitten schrijven en

dan ging ik naar huis: boodschappen doen, koken, luizen kammen, samen met mijn dochter liedjes zingen uit *West Side Story*. Dat helpt mij, anders was ik misschien helemaal doorgedraaid, haha. Bovendien heb ik een man uit de hemel. Als ik 's avonds laat van De Parade thuiskom, zit hij bij voorbeeld dat hij de ochtenden met de kinderen doet.'

Toneelacademie Maastricht: de hemel of de hel?

'Je doet op dat gedoe daar met die ontslagen docent vanwege grensoverschrijdend gedrag? Ik heb daar een goede tijd gehad en geen dingen meegemaakt waarvoor ik een klacht zou moeten indienen. Als 17-jarige moest ik wel meedoen met gezamenlijk

douchen, dat is op een bepaalde manier intimiderend. Het was ook een beetje de sfeer daar: iedereen liep in korte rokjes en iedereen zat bij iedereen op schoot. Dat wilde ik niet. Ik zie er heel vrouwelijk uit: ik heb borsten, billen en blond haar. Ik zie er misschien wel uit of ik nergens moeite mee heb, en juist daarom was ik op school nogal afstandelijk. Ik wilde beoordeeld worden op mijn talent, niet op mijn gedrag of uiterlijk.'

'Als acteur zit je in een afhankelijk positie: de docenten, de castingbureau en de regisseurs hebben de macht. Als er dingen gebeuren die niet kunnen, ben je al gauw geneigd er niets van te zeggen uit angst geen werk meer te krijgen. Door #MeToo wordt daar nu gelukkig veel beter op

van De Mexicaanse Hond Gouden Kalf voor *Bloed, zweet en tranen* (regie Diederick Koopaf)

2015
2018
2018
2014

Doet mee aan tv-programma *Maestro* en brengt het tot de finale *Onewomanshow Minis Plus* speelt op De Parade en in theaters door het land.



getel en hoeven de slachtoffers niet meer te denken dat ze dader zijn. In mijn show zitten na dat Oprah-moment veel mensen ineens te huilen, ook mannen, dus het speelt veel meer dan wij denken. Maar we moeten ook niet al te preuts worden, ik omhels graag mensen, ik aai iemand graag over zijn arm, dus ik hoop dat het niet doorslaat en we ineens te afstandelijk met elkaar moeten omgaan.'

Werk genoeg of zelf overal achteraan?

'Ik heb over werk niet te klagen, maar als freelancer heb je nooit zekerheid. Omdat ik én zangeres én actrice ben, heb ik wel meer mogelijkheden, dat scheelt. Ik heb intussen in films gespeeld als *Borgman* (Alex van War-

merdam, 2013) en *Toni Erdmann* (Maren Ade, 2016) die ook internationaal de aandacht trokken. Alleen die films zaten in de competitie van het filmfestival in Cannes, *Toni Erdmann* was zelfs genomineerd voor een Oscar voor de beste buitenlandse film. Dus niet alleen Nederland is mijn werkveld.'

Aan de andere kant: ik ben nu 41, dus misschien zal het allemaal wat minder worden. Die gedachte vind ik soms zeer aantrekkelijk, omdat ik merk dat ik steeds meer behoefte heb aan kalme.'

Hadewych Minis staat met *Minis Plus* nog op De Parade in Utrecht en Amsterdam en gaat komend seizoen op tournee.